

HOOFDSTUK L

Israël Gestraft om Zijne Zonde, Verlost door Christus' Macht

Verzen 1 tot 3

- 1. Alzoo zegt de HEERE: Waar is de scheidbrief van ulieder moeder, waarmede Ik haar weggezonden heb? Of wie is er van mijne schuldeischers aan wien Ik u verkocht heb? Zie, om uwe ongerechtigheden zijt gij verkocht, en om uwe overtredingen is uwe moeder weggezonden.**
- 2. Waarom kwam Ik en daar was niemand, waarom riep Ik en niemand antwoordde? Is mijne hand dus gansch kort geworden, dat zij niet verlossen kan, of is er in Mij geen kracht om uit te redden? Zie, door mijn schelden maak Ik de zee droog, Ik stel de rivieren tot eene woestijn, dat haar visch stinkt omdat er geen water is, en sterft van dorst;**
- 3. Ik bekleed den hemel met zwarteheid, en stel een zak tot zijn bedeksel.**

Dit hoofdstuk volgt heel natuurlijk op het vorige. Christus is hier nog de spreker. Hij rechtvaardigt, in de eerste twee verzen Zijne verwerping van Israël. Tot recht verstand dezer woorden bedenke men, dat een Jood zijne vrouw een scheidbrief mocht geven en haar wegzenden of tot slavin verkoopen aan zijne schuldeischers, Deut. 24: 1-3. Maar nu zegt Jehova, Die in Zijn genade-verbond met Israël getrouwd is, dat men Hem den scheidbrief toone als bewijs, dat Hij van Zijne zijde uit wispelturigheid Zijne wettige vrouw zou hebben verstooten. Neen, Hij heeft van Zijn kant Zijne vrouw niet zonder oorzaak weggezonden. Israël heeft het er naar gemaakt. Hij had iets schandelijks aan haar gevonden. In hare afschuwelijke afgoderij had zij geestelijk overspel bedreven en had alzoo van hare zijde den heiligen echt verbroken. Waarom kwam Ik en er was niemand, enz. De Heere vergelijkt Zich hier bij een man en vader des huizes, die in zijn eigen huis, door zijn eigen vrouw en kinderen hondsche behandeld wordt. Kwam hij thuis, zoo was er niemand, die hem opwachtte en riep hij, zoo verwaardigde zich niemand hem een antwoord te geven. Hij Die alle rechten bezit, werd dus als een volstrekt rechteloze behandeld. Over dit alles is Zijn toorn billijk ontbrand en heeft Hij Zijne vrouw en kinderen de deur uitgejaagd; en de eeuwenlange omzwerving is er het gevolg van, vgl. Ex. 21:2,7; 22:3; Lev. 25: 39.

De Joden zouden evenwel licht op de gedachte kunnen komen, dat Jehova wel kon wegzenden, maar niet weder terugbrengen. Het is feitelijk deze lasterlijke gedachte, die de kerken over het algemeen juist koesteren en millioenen Reform-Joden eveneens. Daarom zegt Hij in vragenden vorm, dat Zijne hand niet verkort is om te verlossen en dat het Hem aan geene kracht om te redden ontbreekt en dan wijst Hij om Zijne Godheid te bewijzen op Zijne machtige daden. Door Zijn dreigend schelden, Zijn streng bevel, maakt Hij den oceaan droog en verdroogt Hij de rivieren tot eene woestijn, zoodat de visch sterft en stinkt. Hij heerscht dus over de opgeblazenheid der zee, ook der volkenzee; het bruisen der groote wateren en het gebulder der baren

verschrikken Hem niet. Hij doet door Zijn machtwoord de hemelen treuren, zoodat zij als iemand die rouw bedrijft, zich kleeden in het zwart en zich omgorden met een zak. Dat dan niemand Zijne reddingsmacht ooit in twijfel trekke!

In eene kostelijke tegenstelling, waarvan Jesaja als geen ander het geheim kent, beschrijft Hij vervolgens Zijne eigene gehoorzaamheid, die tegenover Israëls ongehoorzaamheid schitterend afsteekt. Hij, de Machtige, Die den machtige zijn prooi ontrukkt, en hemel, aarde en zee kan bewegen, gehoorzaamt en laat Zich slaan en bespuwen en den baard uitrukken. In gemoede, is er wel grootere tegenstelling denkbaar dan die hier is beschreven ?

Christus' Gehoorzaamheid en Rechtvaardiging

Verzen 4 tot 9

4. De Heere HEERE heeft mij eene tong der geleerden gegeven, opdat ik wete met den moede een woord ter rechter tijd te spreken; Hij wekt allen morgen, Hij wekt mij het oor, dat ik hoore gelijk die geleerd worden.

5. De Heere HEERE heeft mij het oor geopend, en ik ben niet wederspanning, ik wijk niet achterwaarts.

6. Ik geef mijnen rug dengenen die mij slaan, en mijne wangen dengenen die mij het haar uitplukken; mijn aangezicht verberg ik niet voor smaadheden en speksel.

7. Want de Heere HEERE helpt mij, daarom word ik niet te schande; daarom heb ik mijn aangezicht gesteld als eenen keisteen, want ik weet dat ik niet zal beschaamd worden.

8. Hij is nabij die mij rechtvaardigt; wie zal met mij twisten? laat ons te zamen staan; wie heeft eene rechtzaak tegen mij? hij kome herwaarts tot mij.

9. Zie, de Heere HEERE helpt mij, wie is het die mij zal verdoemen? Zie, zij zullen allemaal als een kleed verouderen, de mot zal ze eten.

Deze woorden geven een kostelijk bewijs van de waarachtige menschheid des Heilands, Wiens Godheid boven werd beschreven. Hij heeft immers een rug, haar, aangezicht, en wangen. Hij beschrijft Zich allereerst als den van God verordenden Leeraar, dus als den grooten Profeet. Zijn Vader heeft Hem een tong der geleerden gegeven. Wanneer een of ander groot geleerde, als nu Einstein, een of andere vondst of vermeende wetenschappelijke vondst doet, dan wekt dit groote belangstelling bij de geleerden in de wetenschappelijke wereld en komt er opgewondenheid in de scholen der wijsgeeren, want men is begeerig om de geheimen der natuur te kennen en te vernemen aangaande de wenteling der planeten. Wij moesten nu eens als geloovigen de gansche wereld kond doen, dat er een mensch bestaat, die de tong der geleerden heeft en de hemelen niet alleen kent, maar ook kan veranderen naar Zijn wil en de macht bezit, om met een enkel woord de twisten der geleerden te beslissen, wat zou dit een gewild nieuws zijn voor de wereldwijzen. Doch hoe zou aller

aangezicht als een pot betrekken, wanneer we hun zeiden tot welk doel dien mensch de tong der geleerden is gegeven. Want ziet, dit doel wordt aangegeven in dit woord: *Opdat Ik wete om met den moede een woord ter rechter tijd te spreken.* Is daar nu een tong van geleerden voor noodig, dus hooren we de wereldwijzen met weezin op het gelaat uitroepen, en ons antwoord moet luiden: „Ja, dit hebt gij te zamen met al uwe hooggeleerde wijsheid nooit kunnen doen.” Zij die moede zijn van het drijven van Satan en zonde, van den strijd des levens en van het leven zelf, hebben van de wereldwijzen nog nimmer een woord ter rechter tijd vernomen. Alleen Christus weet te zeggen: „Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.” Hij is de gehoorzame leerjongen des Vaders, want aldus stelt vs. 1 Hem vóór. De leermeesters wekten hunne leerlingen vroeg, dewijl het leeren meest geheugenwerk was en het geheugen het best werkt in den vroegen morgen. Welnu, Christus wordt hier voorgesteld als vroeg opgewekt en volkomen gehoorzaam. Gelijk een slaaf, die in het jubeljaar uit liefde tot zijn meester zich het oor liet doorpriemen aan de deurpost, alzoo diende Hij Zijn Vader uit liefde en gewilligheid. De ijver van 's Vader's Huis verteerde Hem. Hij was in alles gehoorzaam en volhardend, want Hij week niet achterwaarts. Vs. 6 beschrijft Zijn vreeselijke lijden en diepen smaad, zooals ons dit door al de vier Evangelisten verhaald wordt: (1) Hij gaf Zich volkomen vrijwillig. Ik geef mijn rug. (2) Hij gaf Zich geheel, want Hij gaf Zijn rug, aangezicht, haar, en wangen. Hij hield niets terug, (3) Hij leed den allerdiepsten smaad, want het haar (des baards) uitplukken en het gelaat met speeksel bedekken, was naar Oostersch begrip het allervernederendst lijden, dat men een man kon aandoen. (4) Hij leed ootmoedig en zachtmoedig als een lam, want Hij gebruikt Zijne groote macht, juist beschreven, niet om Zijne vijanden te verpletteren. (5) Hij leed volhardend, want Hij heeft Zijn aangezicht als een kesteen gezet. Geen spot of smaad kon Hem van het pad der volmaakte gehoorzaamheid afbuigen. (6) Hij leed vertrouwend op den Vader, dat Die Hem niet zou beschamen. (7) Hij leed als een innerlijk Rechtvaardige, Die straks door den Vader gerechtvaardigd wordt. Zijn gehoorzaamheid was volmaakt.

Vermaning om 's Heeren Knecht niet Ongehoorzaam te Zijn

Verzen 10 en 11

10. Wie is er onder ulieden die den HEERE vreest, die naar de stem zijns knechts hoort? Als hij in de duisternissen wandelt en geen licht heeft, dat hij betrouwe op den naam des HEEREN en steune op zijnen God.

11. Zie, gij allen die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt, wandelt in de vlam van uw vuur, en in de spranken die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van mijne hand, in smart zult gijlieden liggen.

Eerst wie zelf weet te gehoorzamen, kan anderen tot gehoorzaamheid roepen. Er is heden ten dage zooveel ongehoorzaamheid bij de jeugd, wijl de ouderen zelf de deugd der gehoorzaamheid ganschelijk verleerd hebben. Christus Jezus gehoorzaamde volmaaktelijk en eischt daarom ook van allen gehoorzaamheid aan Hem op. De Knecht is naar het verband niemand anders dan de weergalooze Lijder, die juist is

beschreven. Er worden in hunne verhouding tot Hem twee geheel verschillende klassen van menschen beschreven. In de eerste plaats een persoon—ten teeken daarvan dat er maar weinigen zijn, die God vreezen en Christus gehoorzamen wordt slechts één genoemd in tegenstelling met het allen der goddeloozen, die vele zijn!—die Jehova vreeft met kinderlijke vreeze en luistert naar den Messias. Gelukkig man, zoo zijn wij geneigd om uit te roepen. Doch ziet, zijn weg is soms donker en doornig. Hij moet soms wandelen in een stikdonkeren nacht van tegenspoed en lijden, waarin geen enkele lichtstraal tot hem doordringt. De weg der gehoorzaamheid, dat zien we hier duidelijk geleerd, is niet altijd de gemakkelijkste weg. Doch als die treurige omstandigheden van jammer en wee komen, dan heeft hij niet te wanhopen, maar te betrouwen op den naam Jehova en te steunen op zijn God. Laat hem blijven hopen en bidden in den nacht zijns lijdens, want „Gods goedheid zal zijn druk eens verwisselen in geluk.” Hun heilzon zal straks dagen.

Gansch anders is het echter met hen, die het kwade beminnen en Christus ongehoorzaam zijn. „Wie den Zoon ongehoorzaam is zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op Hem,” Joh. 3:36. Zij worden hier voorgesteld als de mannen der verlichting, die niet wandelen in volslagen duisternis, doch bij het toortslicht van fakkels en walmende flambouwen van pek en zwavelkransen wandelen. Het schijnt hun zoo weinig aan licht te ontbreken, dat zij als het ware omgord zijn met een vuur door henzelf ontstoken. Lustig wandelen zij voort. Doch ziet, plotseling liggen zij daar in de diepste ellende ter neder. Geen mensch doet hun dit aan, doch de Knecht des Heeren, Dien zij in hun waan en verlichting niet gehoorzaamd, doch verworpen hadden. O, dat alle waanverlichters onzer dagen dit woord des profeten ter harte namen! Zij, die niet willen wandelen in het Licht der wereld, Christus, maar verkiezen bij hun eigen dwaallicht te wandelen, zullen straks met vele smarten in de hel terneder liggen. Doch, dat ook de geloovigen dit woord ter harte namen! Als hun weg maar eenigszins donker is, breken zij veelal uit in klacht op klacht en benijden de goddeloozen die voorspoed hebben. Dat zij steunen op Christus, liever dan te steunen over de duisternis van den weg, want hun weg loopt immers uit op de eeuwige zalen des lichts.